

Όταν

ανακάλυψα πόσο εύκολα και γρήγορα μπορώ να πολλαπλασιάσω πολλά από τα αγαπημένα μου φυτά με μοσχεύματα ένας ολόκληρος κόσμος άνοιξε μπροστά μου. Μέσα σε μερικούς μήνες ο κηπάκος μας γέμισε νεογέννητα. Ρίγανες και κισσοί και γεράνια και δυόσμοι και βασιλικοί και «βρωμεροί» απήγαντοι κλωνοποιήθηκαν απλά και γρήγορα με κλαδάκια που φύτεψα σε αφράτο χώμα. Και κάποια στιγμή από μια γνωστή μου έμαθα πως και οι πικροδάφνες, που τις αγαπώ πολύ, επίσης πολλαπλασιάζονται με μοσχεύματα, απλώς θέλουν ένα κλικ περισσότερη δουλίτσα. Μη φανταστείτε τίποτα δύσκολο, μιλάμε για υπόθεση λεπτών.

Έχουμε και λέμε:

- Επιλέγουμε ένα κλαδάκι που είναι σχετικά σκληρό και λεπτό και το κόβουμε διαγώνια ένα δύο δάχτυλα πιο πάνω από το μάτι/κόμπο. Το μήκος του το υπολογίζουμε στα 15-20 εκατοστά.
- Αφαιρούμε όσα φυλλαράκια υπάρχουν από τη μέση του κλαδιού μας και κάτω ενώ κόβουμε στη μέση τα φυλλαράκια που βρίσκονται στην κορυφή αφήνοντας μόλις 1-2 ολόκληρα. Αυτό, το κάνουμε ώστε να μπορέσει το κλαδάκι μας να συγκεντρωθεί στη δημιουργία ρίζας και να μην έχει να τροφοδοτήσει με υγρασία πολλά και μεγάλα φύλλα.

- Βάζουμε το κλαδάκι σε ένα μπουκάλι με νερό, προσέχουμε να μην ακουμπά η άκρη του στον πάτο ή τα τοιχώματα, και τα αφήνουμε σε κάποιο σημείο φωτεινό αλλά όχι με απευθείας φως. Τα αφήνουμε εκεί έως ότου το κλαδάκι βγάλει ρίζες. Υπολογίστε γύρω στις 10- 15 μέρες, ίσως και περισσότερο αν έχει κρύο.

- Όταν εμφανιστούν ρίζες μεταφυτεύουμε το κλαδάκι σε ένα μίνι γλαστράκι και το αφήνουμε σε σκιερό σημείο για περίπου 1 με 1,5 μήνα. Το ποτίζουμε με λίγο νερό, όσο χρειάζεται για να διατηρείται ελαφρώς υγρό το χώμα του-αν το παρακάνουμε θα σαπίσουμε τις ρίζες του.
- Μετά από αυτό το διάστημα το μεταφέρουμε σε κάποιο φωτεινό σημείο και περιμένουμε να πιάσουν καλά οι ρίζες του. Πως θα καταλάβουμε ότι έχουν πιάσει; Απλούστατον, τραβάμε το κλαδάκι μας από το χώμα του -απαλά όχι σατράπικα- κι αν νιώσουμε ότι μας αντιστέκεται, πως κάπως κρατιέται τότε οι ρίζες του έχουν δεθεί με το χώμα.

Περιμένουμε ένα μήνα και το μεταφυτεύουμε σε λίγο μεγαλύτερη γλάστρα σε ηλιόλουστο σημείο. Όταν κλείσει ένα χρόνο ζωής μπορούμε να το μεταφέρουμε στο έδαφος αλλιώς το μεταφέρουμε από χρονιά σε χρονιά σε μεγαλύτερες

γλάστρες ανάλογες της ανάπτυξής του.

Από όσο έχω παρατηρήσει καλύτερη εποχή για να κάνουμε τη διαδικασία αυτήν είναι η Άνοιξη κι αφού έχουν περάσει οι ξαφνικές παγωμάρες του Μάρτη. Οι ρίζες ξεπετιούνται πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι φθινόπωρο ή χειμώνα και γενικώς το φυτάκι μας αποκτά ζωή σε χρόνο dt. Να σημειώσω ότι η νέα αυτή πικροδάφνη είναι πιστό αντίγραφο του μητρικού φυτού, κανονικός κλώνος δηλαδή, πράγμα που σημαίνει πως θα κληρονομήσει τόσο το χρώμα των λουλουδιών όσο και τις τυχόν ασθένειες που είχε η πικροδάφνη από την οποία προέρχεται.

Δείτε το προφίλ της Μαρίας Πετρίδη [εδώ](#)

της Μαρίας Πετρίδη

Πηγή: .bostanistas.gr